

[Arbejds- og Socialministeren.]

Lovforslag maa antages at ville medføre, anslaaes for Aaret 1945—46 til henimod $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr., men det maa — som ogsaa anført i Bemærkningerne til Lovforslaget — paaregnes, at Institutionernes forbedrede Økonomi vil give sig Udslag i forøgede Udgifter, bl. a. til højere Lønninger til det uddannede Personale, saaledes at ogsaa Statens Tilskud derved automatisk forhøjes noget mere.

Da en snarlig Forbedring af de forebyggende Institutioners Økonomi er paa-trængende nødvendig, skal jeg hermed anbefale Forslaget til hurtig og velvillig Behandling.

Steineke: Maa jeg begynde med at lykønske den højtærede Arbejds- og Socialminister, ikke alene til Fremsættelsen af dette Lovforslag, men ogsaa til den Modtagelse, det har faaet baade af de specielt interesserede Kredse og her paa Rigsdagen. Naar man selv i mange Aar som Socialminister har kæmpet for at faa denne Art af Forsorg forbedret, men ikke engang kunnet opnaa, at de i selve Loven, i selve Socialreformen, i saa Henseende forudsatte Tilskud kunde gennemføres, har man nu kun Grund til at glæde sig. I Stedet for et Tilskud paa 50 pCt., som man dengang forudsatte, lykkedes det aldrig mig eller de følgende Socialministre at opnaa mere end mellem 25 og 30 pCt. i Tilskud. Til Begrundelse af denne Forskel paa før og nu tjener, at vi jo dengang var forholdsvis uenige og forholdsvis velstillede, medens vi nu lever i relativ Enighed og i trange Tider, hvor Samfundssind og Følelsen af fælles Skibbrud virker fremmende for Interessen for den sociale Forsorg. Jeg lykønsker altsaa den højtærede Minister til hans Succes og gør det uden nogen Art af Misundelse, et Følelseskompleks, som man jo i min Alder for længst er ude over.

I øvrigt finder jeg dels under Hensyn til den grundige Udvalgsbehandling, dette Lovforslag har gennemgaaet i Folketinget, og hvorom Betænkningens Indhold udførligt oplyser, dels under Hensyn til den højtærede Ministers indgaaende Redegørelse for Forslagets Enkeltheder her i Tinget, til hvilken der for mig ikke er Grund til at knytte yderligere Bemærkninger, kun Anledning til at anbefale dette Forslag til en hurtig og velvillig Behandling i det høje Ting.

Esther Malling Pedersen: Jeg kan paa mit Partis Vegne tilsige vor Medvirksom-

til en baade hurtig og velvillig Behandling af det foreliggende Lovforslag.

Jeg er godt tilfreds med, at det er en Forsøgslovgivning, for det er altid godt at gaa langsomt frem og se Virkningerne af Bestemmelser som dem, her er Tale om, før Rammerne lægges helt fast; men der er for mig ingen Tvivl om, at vi er inde paa det rigtige her. At sætte ind med et forebyggende Arbejde netop paa det Omraade, der her er Tale om, vil altid være det rigtige — det er for øvrigt altid rigtigt at forebygge fremfor senere hen at skulle til at helbrede —, og her er navnlig et Omraade, hvor der efter min Opfattelse i højeste Grad trænges til en Indsats.

Det er jo en Kendsgerning, at det moderne industrialiserede Samfund paa mange Maader har ændret Livet, ogsaa paa et saa væsentligt Omraade som Hjemmenes: i flere og flere Hjem bliver det mere og mere en Nødvendighed, at Moderen, Husmoderen, maa arbejde uden for Hjemmet for at medvirke til at holde dettes Økonomi oppe. Det er for mangfoldige Hjem og ikke mindst for mange, mange unge Hjem en Livsbetingelse, en Betingelse for, at Hjemmet overhovedet kan stiftes og opretholdes, at Kvinderne ogsaa paatager sig deres Del af den Opgave økonomisk at bygge en Grundvold for dette Hjem. Men man har hidtil i alt for ringe Grad taget Hensyn til denne Kendsgerning, man har gjort alt for lidt for at hjælpe disse arbejdende Mødre, gjort alt for lidt for at række dem en hjælpende Haand, saa at de kunde vide deres Børn under betryggende Forhold, medens de selv var borte fra Hjemmen. Hvad det betyder for Mødrene at være trygge paa dette Omraade, kan enhver sætte sig ind i; der blot vil tænke over det. Mange Mødre har forgæves maattet gaa fra Dør til Dør og fundet baade Vuggestuer og Børnehaver optaget. Men der er ogsaa mange Mødre, som hver Morgen og hver Aften maa tilbagelægge lange og besværlige Veje, inden de gaar paa Arbejde, og efter at de er færdige med deres Arbejde, for at faa deres Børn anbragt og hente dem hjem igen, og det er en meget tyn-gende Forøgelse af en Arbejdsbyrde, som i Forvejen kan være tung nok.

Ønsket om at faa flere Vuggestuer og Børnehaver har været fremsat mange Gange, og det er glædeligt, at det nu endelig synes at have vundet Genklang. Man kan jo med den fuldeste Ret hævde — det har været fremført ofte i denne Forbindelse og bør heller ikke nogen Sinde glemmes —, at det var bedst for